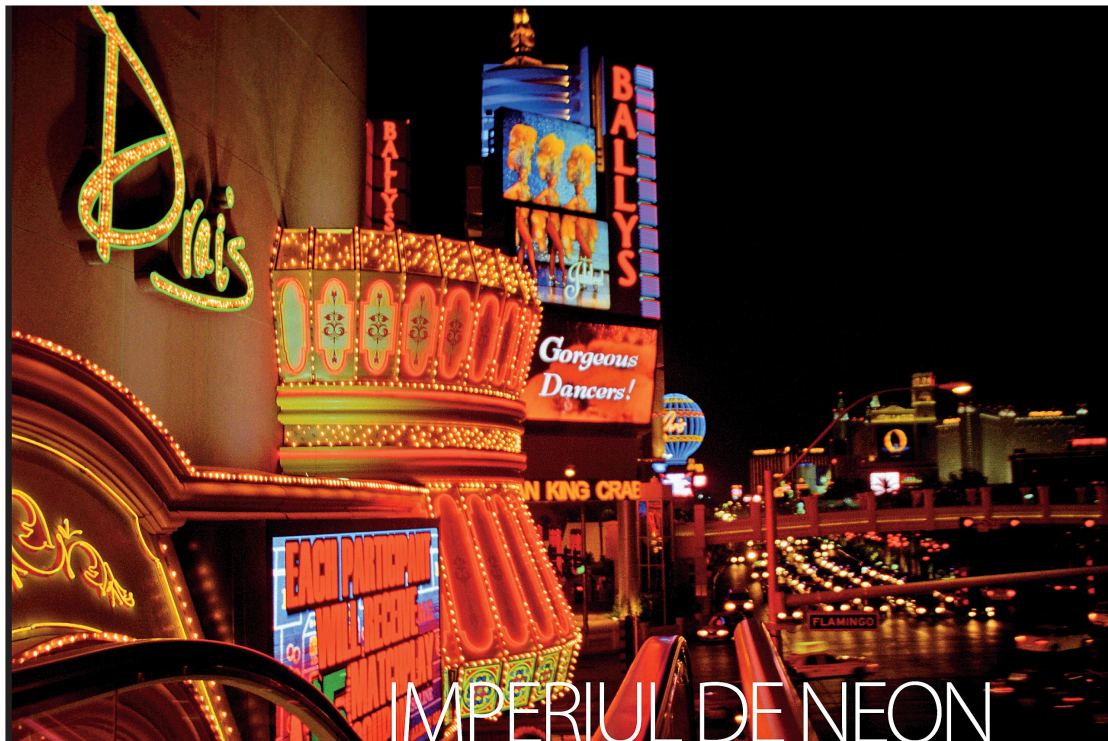

IMPERIUL DE NEON

de Sandu OSADCENCO

partea I

IMPERIUL DE NEON

LAS VEGAS

Căpitanul avionului făcuse ultimul anunț asupra zborului.

Stewardesele, cu mișcări delicate și precise, strângeau cutile semiconsumate de suc și bere. Spetezele fotoliilor reveneau la poziția inițială. Se încheiau cele 4 ore de zbor ale cursei DL217.

Boeing-ul companiei DELTA, cu destinația Las Vegas, începuse manevrele de aterizare. Oscilațiile nervoase ale eleroanelor indicau apropiata atingere de sol. Un val natural de emoții s-a făcut involuntar simțit în salon.

Prin hubloul din partea dreaptă priveam atent contururile ciudate ale pustiului roșietic, pietros al Nevadei. Încercam să zăresc silueta muntelui Sunrise. Cândva, doi ani în urmă, zburasem deja deasupra lui, pilotând un avion de asalt A-10A într-un simulator de computer numit USAF (United

States Air Forces). Versiunea virtuală reda aproape ireproșabil naturaletă reliefului real. Și acum recunoșteam cu ușurință panta de est a muntelui, în șapele căreia se ascundea baza militară Nellis a Forțelor Aeriene ale Statelor Unite. Contemplam de sus imaginea reală.

Involuntar, am erupt în surdina un YES! apăsător. Mă aflam sub emoția dublului sentiment de curiozitate și vibrație interioară. Dacă în dreapta e Nellis – pe stânga trebuia să fie Lacul Mead. Albastrul din hublouri de vis-a-vis confirma presupunerea.

Un zdup infundat a anunțat ieșirea trenului de aterizare. Am început să fac ceea ce face de obicei orice pasager de cursă lungă – îmi potriveam ceasul la timpul local, care diferă cu două ore de cel al Columbus-ului de unde decolasem.

Soarele se înclina spre apus, luminând sub unghi ascuțit miriada de căsuțe particulare din suburbii. La un moment dat am deslușit downtown-ul – centrul orașului cu faimosul său "Strip" – bulevardul principal, ocupat de fastuoasele hoteluri și cazinouri, atât de cunoscute din filmele hollywoodiene. De sus Strip-ul părea un șirag sculptor ce se primenea pentru întâmpinarea serii.

În dreapta – celebrul "Stratosphere Tower", turnul cazinoului "Stratosphere", cel mai înalt punct al orașului, supranumit "The top of the World", fiind și una din piesele lui de prestigiu. Imaginea nu mă înșela – în față mi se înfățișa, în toată

al însoțitoarelor de bord și iată-mă coborât în hol. Aeroportul internațional McCarran oferea imaginea unei mașinării de proporții uriașe. Magazine și restaurante, chioșcuri de ziare, bistro-uri și servicii de informații, toate funcționând într-un ritm continuu, non-stop zi și noapte. Comoditatea și ospitalitatea, la fel ca și în oricare alt aeroport american, erau resimțite peste tot.

"Crown Victoria". Serviciile specializate "Yellow cab" au acceptat "Coroana Victoriei" drept model universal de taxi pentru întreaga țară. Știam acest lucru, pentru că le văzusem în mai multe orașe ale Americii. Imaginar, mi-au trecut prin minte sutele de milioane de dolari încasate de Corporația Ford în urma acestei afaceri. – Where are you from (De unde ești)?, – mă trezise din gândurile mele șoferul.

– De 10 ani.
– Cum te simți?
– Mi-e dor de casă. Noi, grecii, ținem mult la patrie.
– Dar de ce ai venit încoace?
– M-a mănânat nevoia. Vroiam să câștig niște bani.
– Ai reușit?
– Cam greu. Am de gând să mă întorc acasă. Unde mergem?
– La "Stratosphere". Camera din hotelul "Stratosphere" o rezervasem cu o lună în urmă

Curse D 217 Columbus-Las Vegas, 10 august 2002.

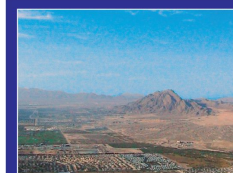
În taxi pe Paradise Road.

Această întrebare te însoțește peste tot în America.

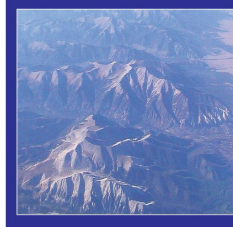
– I-ii, din Europa de Est, – am băguit eu.
– Și eu sunt din Europa. Din ce țară ești?
– Din-n-n... Moldova, – o întinsem eu cam nehotărât.
În acest moment simțisem efortul pe care-l făcea șoferul pentru a-și totaliza cunoștințele geografice. Pauza lungă mi-a vorbit elocvent despre importanța țării de unde veneam.
– ... Dar eu sunt din Grecia. Ai auzit?
– Da, da. Demult ești aici?

Surpriza mă aștepta în momentul în care s-a deschis slăiul ușii automate prin care urma să ies din aeroport. O boare de aer fierbinte m-a lovit în piept. Pentru un moment, am avut senzația că intru pe gură de furnal. Cele peste 45 de grade Celsius m-au dezorientat oarecum. Sufiul deșertului era mai izbitor decât putea fi așteptat. Știam că la Vegas e cald, dar nu credeam că e într-o asemenea măsură. Am pășit totuși înainte, trăgând agale din urmă voluminoasa mea valiză.

În zăpușeala de afară, serviciile aeroportului funcționau cu aceeași precizie de ceas pe care o observasem și în interior. La fiecare 5 secunde în fața clădirii își făcea apariția câte un taxi, decongestionând rapid valul de pasageri. Din taxiul care a stopat în fața mea a sărit cu o repede spectaculoasă un șofer negricios, robust, de statură mică, care mi-a înșfăcat valiza și a aruncat-o în portbagaj. "Please", s-a rânjit el la mine, văzându-mă cam înțepenit într-o oarecare nesiguranță. Cufundându-mă în fotoliul de piele al mașinii, am simțit din nou răcoarea mult dorită. Fiind mare amator de automobile, mi-am rotit privirea în jur, constatând că am urcat într-un Ford

Las Vegas. Vedere din avion. În depărtare – muntele Sunrise. Foto Sandu Osdanenco.

splendoarea ei, capitala gambling-ului mondial. Avionul a atins pista de aterizare, împingându-ne ușor în spate la includerea frânelor de aer și a reversoarelor, urmând să ruleze domol spre terminal. Odată stopat, încremenind în fața portalului, el provocă forțată în interiorul său. Ridicați din fotolii, pasagerii își scoteau bagajele, îndreptându-se tiptil spre ieșire. Un scurt și respectuos răspuns la tradiționalul "Have a nice time"

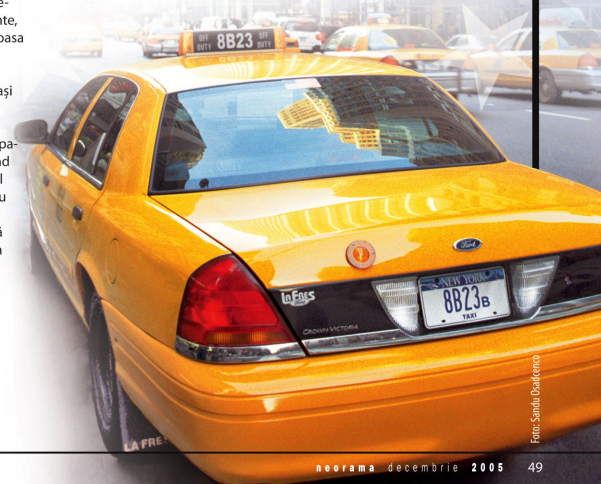
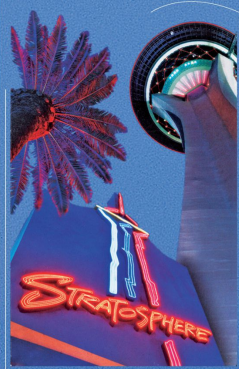

Foto Sandu Osdanenco

La Vegas, calificat drept oraș al milionarilor în care banul curge ca apa, cazarea costă surprinzător de ieftin. 45 USD, în mediu, pentru o noapte petrecută la hotelurile Excalibur, Bellagio, Flamingo, Stardust sau Riviera, toate de cinci stele, în comparație cu cei 90-110 USD taxate de Hotelul "Dacia" din Chișinău ori cei 200 USD – la "Jolly Alon", înseamnă ceva, la fel ca și diferența de comodități pe care le oferă. Cazinoul Sahara coboară, pe timp de vară, prețurile la hotelul său până la 28 de dolari pe noapte. La colț de stradă taximetristul îmi aruncă o privire fugară.

– Ai venit să-ți încerci norocul?

– Nul – i-am zis. – Alțceva mă interesează.

– Alțceva? Ce te mai poate interesa la Vegas?

– Aspectul exterior. Profesia mea e publicitatea stradală.

– O! Da! Aici ai ce vedea. S-a investit mult în partea care bucură ochiul. Taxiul înainta încet pe Paradise Road pe lângă Convention Center și Hotelul Las Vegas Hilton. Imensul pilon al Hotelului Hilton își aprinsese luminile. Fiecare cazinou își are semnul său distinctiv – un pilon care deseori atinge înălțimea unui bloc de 10 etaje.

E un specific al orașului. Fiecare din aceste construcții, plasate direct la șosea, e menită să facă publicitate localului.

– Asta cauțai? – mă întrebă șoferul.

– Asta, – i-am răspuns, apăsând butonul videocamerei.

Facând de două ori la stânga, mașina stopase sub copertina hotelului "Stratosphere". Am scos valiza și, încercând să evit un nou val de căldură distrugătoare, am luat-o repez spre intrare. Obșnuit cu micile hoteluri europene, am rămas uimit de holul cu proporții de stadion, ticșit cu mașinării și jocuri de noroc, toate luminate în mii de culori de reclama luminescentă ce alerga, pulsa și se roteea, invitând fiecare vizitator să-și încerce norocul. Tot parterul era ocupat de cazinou. E stilul acestui oraș. Hotelul, cazinoul, sălile de concert, birourile de turism, restaurantele, piscinele, etc. etc. – sunt înmagazinate într-un mecanism unic ce funcționează în ritm bine pus la punct.

Jăratecul curiozității mă împingea la contactul imediat cu această lume ademenitoare, dar valiza din spate îmi sugera că ar fi bine, totuși, să-mi obțin camera de la hotel.

Ceea ce ar însemna comodități arhitecturale la Chișinău, la Las Vegas sunt lucruri obișnuite. Concurența dură determină cazinourile să manifeste multă generozitate în acordare de condiții confortabile pentru clientela. Camera mea, cu cele două paturi care ocupau vreo opt metri pătrați, mă învăluia cu ambianța ei odihnitoare. Prin geamul orientat spre nord-est am zărit din nou muntele. "Welcome to Las Vegas", mi-am zis, Începe o nouă aventură ... ▶

Puțini își mai aduc exact aminte de unde vine denumirea Las Vegas. Unii o atribuie conchistadorilor spanioli, ajunși aici pe la 1540, alții – misionarilor franciscani, sosiți prin 1776. Evenimente istorice disparate evocă întâmplări transformate în legende.

La 9 ianuarie 1830, un detașament de 60 de persoane, membri ai expediției comerciale mexicane, conduse de Antonio Armijo, intră în valea Las Vegas, căutând cel mai scurt drum spre litoral, unde sperau să facă un bun schimb de mărfuri. Tânărul "scout" Rafael Rivera, trimis să caute apă, revine în tabără peste 13 zile cu importanta veste despre descoperirea unei oaze cu izvoare arteziene, numind-o "The Meadows" – zvon imediat răspândit în toată partea de vest a Statelor Unite.

John C. Fremont

Câțiva ani mai târziu, la 3 mai 1844, la Meadows sosește John Fremont – un explorator îndrăgjit și un aventurier de excepție. Între anii 1842 și 1854, în interes militar, el organizează cinci expediții în California. Căsătorit cu o tânără inteligentă pe nume Jessie Benton, fiica cunoscutului pe atunci senator Thomas Hart Benton, Fremont profită de influența sorcului său, publicând multiple rapoarte despre această zonă.

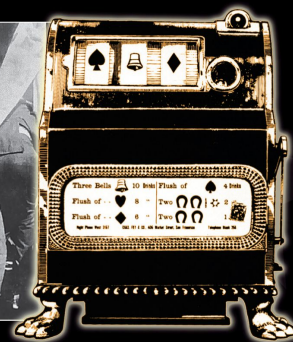
Activitatea desfășurată i-a asigurat un loc proeminent în istoria orașului. Astăzi Fremont Street – cea mai veche și importantă arteră a Las Vegas-ului – fascinează cele peste 30 de milioane de turiști ce vizitează în fiecare an orașul.

La hotarul secolelor XIX-XX nimic nu-i prevestea un viitor fabulos. Între timp, două descoperiri importante, întâmplătoare pe ambele coaste ale Americii, au avut un puternic impact asupra localității. La Menlo Park, New Jersey, Thomas Edison a aprins primul bec incandescent, iar la San Francisco tânărul inventator Charles Fey obține în 1895 patenta pentru "coin operated gambling

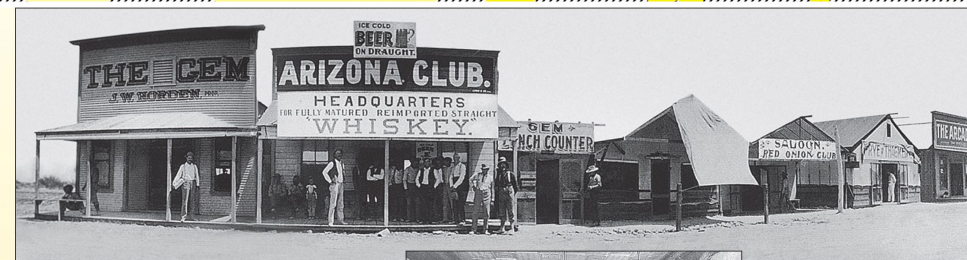

Prima Bancă de Stat, sucursala Las Vegas. Anul 1905.

device" – prima mașinărie mecanică – joc de noroc, numită "Liberty Bell" (Clopotul Libertății). Mașina era operată la introducerea în ea a unei monede ori, eventual, a unei fișe. La începutul sec. XX Las Vegas-ul – orașel tipic feroviar, devenit în 1904 verigă a căii ferate Los Angeles – Salt Lake City, depindea în mare măsură de orarul circulației trenurilor. Depoul situat în extremitatea de vest a Fremont Street-ului era focarul de activitate în care domnea agitația. Largă și plină de praf, strada Fremont s-a transformat în scurt timp în loc public.

"The Liberty Bell", inventat în 1895 de tânărul mecanic Charles Fey din San Francisco, a fost primul aparat mecanic de joc de noroc. Era conceput să accepte monede de 5 cenți. Spre deosebire de mașinile actuale, aparatul nu plătea "jackpot-ului", ci doar afișa numărul porțiilor de whisky câștigate pentru combinația învingătoare.

Blocul 16, construit pentru distracții și vânzări de băuturi alcoolice. Era unul din primele locuri din Las Vegas care a afișat bannere publicitare.

Principalul său punct de atracție a devenit blocul nr. 16 ce găzduia un local binecunoscut în zonă, numit "Arizona". "Arizona Club", în care în mod legal se admitea vânzarea băuturilor alcoolice, devenise accidental cel mai sofisticat salon de cheuri și jocuri de noroc, catalizând și înflorirea unei adevărate "zone roșii", în aria căreia zeci de prostituate și-au găsit un bun loc de aplicare a talentului. În 1906 interiorul impresiona prin opulența suprafețelor imense de oglinzi, a coloanelor încrustate cu lemn de mahon și a ornamentelor din marmură. Garniturile de iluminare și barul au fost aduse de la Chicago, fiind oferite de Compania "Brunswick-Balke-Collender" contra exorbitanței sume de 20 mii USD.

Tot atunci în interior au fost instalate primele "slot" – mașini gen "Liberty Bell", care taxau 5 cenți pentru fiecare încercare de noroc. Cu tot acest avânt aparent, anul 1910 a adus vestea interdicției în statul Nevada a jocurilor de noroc, fapt ce i-a descurajat pe unii, dar, în același timp, a imprimat o notă de respectabilitate noilor saloane de distracții din Las Vegas. În același an, 1910, s-a produs încă un eveniment de mare semnificație pentru viitorul Vegas-ului, de această dată departe de deserturile Nevadei. La Grand Palais din Paris, experimentatorul francez Georges Claude a dezvoltat prima inscripție confecționată din tuburi luminescente de neon – rezultatul reușit al unui experiment în domeniul fizicii gazelor. Doi ani mai târziu, asociatul său – Jacques Fonseque, realizând potențialul comercial al "tuburilor colorate", vinde primul "sign" publicitar unui mic salon de bărbierit de pe Montmartre. Astfel, epoca neonului, începută în Europa, în câțiva ani urma să explodeze în mii de culori pe cealaltă coastă a Atlanticului. Între timp, mai marile orașului Vegas hotărâseră să paveze Fremont Street.

În 1925 o suprafață relativ mică din fața a 5 blocuri a fost acoperită cu dale de piatră, acesta fiind doar începutul. Viața în oraș se ălăia întru totul cadentelor timpului. La aproximativ un kilometru distanță de Fremont Street, în locul ocupat în prezent de Hotelul-Casino "Sahara", comunitatea construiește primul aerodrom improvizat.

Arizona Club în 1906 era cel mai faimos salon de distracții în Las Vegasul timpuriu, unde porția de whisky costa 15 cenți, porția dublă – 25, iar o încercare de noroc la noile slot-machines era taxată la doar 5 cenți.

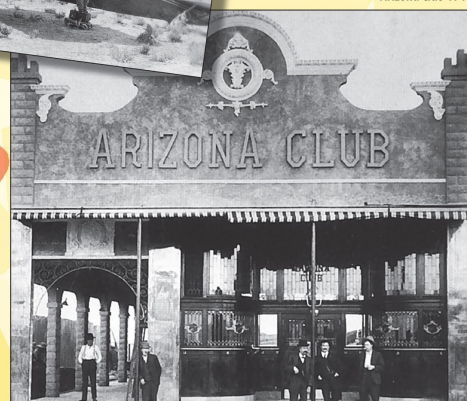

Primul avion de poștă al companiei Western Air Express care a aterizat la 17 aprilie 1927 la Las Vegas.

Depoul de trenuri din Las Vegas. Vagonul Nr. 12. Aprox. anul 1910.

Arizona Club 1910.

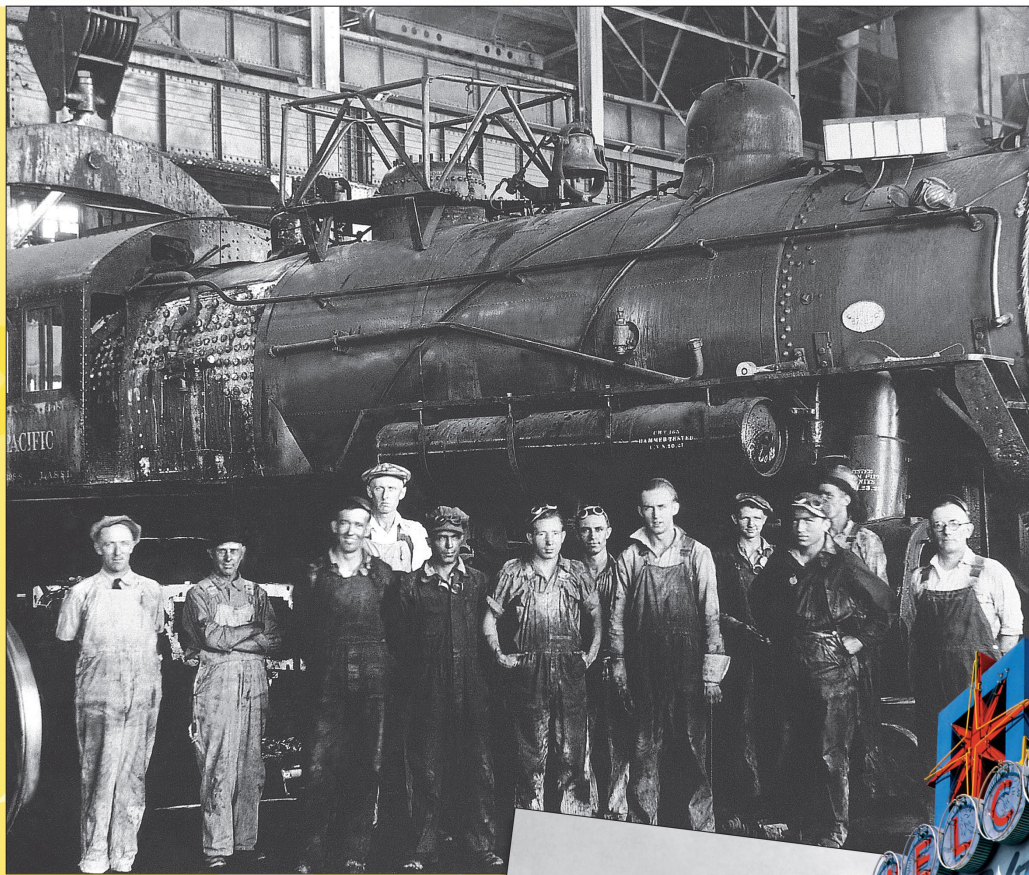

"Western Air Express" (predecesorul Companiei "Western Airlines") pornește în 1926 zborurile sistematice ale avioanelor de poștă, urmând, în scurt timp, să preia și rute cu pasageri la bord. În 1928, după aproximativ 100 de ani de la descoperirea văii Las Vegas de către Rafael Rivera, legislatorii Phillip Swing și Hiram Johnson autorizează proiectul construcției barajului "Boulder Dam" ce urma să închidă cursul râului Colorado în Canionul Negru, la o distanță de 35 mile de Las Vegas. Barajul "Boulder Dam" devenise cel mai îndrăzneț proiect ingineresc realizat după construirea Canalului Panama. ▶

O familie de mormoni, misionari ce au colonizat regiunea Vegas la mijlocul sec. XIX.

Las Vegas, 15 mai 1905. Participanții la licitația de pământ. Scena din spate se afla pe locul unde astăzi e situat Union Plaza Hotel.

CIRCUS CIRCUS

Anii 20. Las Vegas – oraș feroviar. Echipa de reparație a companiei Union Pacific în fața locomotivei Nr. 3036 în depoul Las Vegas.

Doi ani mai târziu națiunea urma să se scufunde în obscuritatea "Marii Depresii". În acest moment Statul Nevada, depășind într-un târziu sfârșitul bariera rezervelor social-morale, legalizează "gambling-ul" (jocurile de noroc). Primele excavări la Black Canyon încep în iunie 1931. În mai 1935 ultimul căus de beton este turnat în peretele digului, urmând ca în 26 octombrie 1936 să fie activat primul generator electric. Barajul a avut un impact imprevizibil asupra viitorului localității. În timp ce întreaga populație înfrunta calamitățile financiare uriașe, care învolburau economia țării, Las Vegas-ul

depășea faza de impas, protejându-se de prăbușire prin muncă eficientă, depusă de constructorii barajului, pe de o parte, iar pe de altă parte, prin atracția magnetizantă a faimei de "oraș al păcatelor", care se răspândea aparent iremediabil. Mii de muncitori năvăliseră în oraș în dorința de a gusta din impresiunea lui viață nocturnă. În 1935, când Franklin Delano Roosevelt trecea prin Las Vegas în drumul său spre Boulder Dam pentru ceremoniile de deschidere, Fremont Street era plină de viață, împresurată cu multiple așezăminte de distracții. Cluburile creștea aidoma ciupercilor.

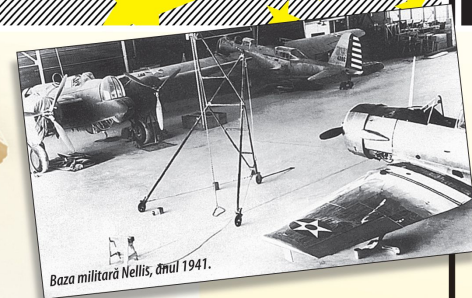

Fremont Street, începutul anilor '40

La intersecția străzilor Fremont și Second Street era finisat deja hotelul "Apache" – cu 100 de camere și cu primul ascensor de persoane. Businessmenii din sudul Californiei, cu experiență și capital, veneau aici pentru a-și extinde afacerile. Bill Curland, Tudor Scherer și asociații lor deschid în 1942 pe Fremont Street faimosul "Pioneer Club" care a servit drept următorul imbold pentru dezvoltarea industriei jocurilor de noroc. Toate acestea, însă, erau tot mai des umbrite de noutățile ce seoseau din

"Vegas Vic" – sign luminescent de 6 tone, conceput de agenția J. Walter Thompson și instalat de YESCO (Young Electric Sign Corporation) în 1951 pe clădirea cazinoului "Pioneer Club".

Baza militară Nellis, anul 1941.

Hotelul FLAMINGO, sfârșitul anilor '40.

Europa. Pericolul unui război de proporții devenea o realitate îngrozitoare. Hitler invadează țara după țară. America – stat neutru până în acel moment – începe să-și consolideze forțele armate. La începutul anului 1941, armata americană decide crearea unei baze militare aeriene la Las Vegas, înființând acolo și o școală de bombardament, absolvită de mii de tineri ce urmau să-și facă serviciul militar în străinătate. Acești băieți, la fel și familiile lor, au avut un rol important în dezvoltarea comuni-

tății și comunitatea i-a îmbrățișat din toată inima, cu excepția Blocului 16, care căpătase trista faimă de local obscur. În ianuarie 1942, la scurt timp după tragedia de la Pearl Harbor și intrarea Americii în război, orice activitate a prostituatelor în acest bloc a fost interzisă. În primăvara anului 1942 alte două hoteluri – "Last Frontier" și "El Rancho" – sunt inaugurate la Las Vegas. De această dată ele au fost construite într-un loc mai îndepărtat de centrul orașului, marcat cu prezența lor noua șosea ce ducea spre Los Angeles. Unii le preziceau puține șanse de supraviețuire, dar realitatea a fost alta. Aceste hoteluri au

jalonat traseul celebrului "Las Vegas Boulevard" sau "Strip", cum îi mai numesc localnicii. Astăzi, întins pe o lungime de peste 7 mile, Strip-ul găzduiește cele mai mari cazinouri și hoteluri din lume. Atunci, însă, era doar un început de stradă cu nuanțe de stil "western". În general, după război întreg orașul a adoptat această imagine grație Agenției J. Walter Thompson, care a introdus imaginea cowboy-ului "Vic" drept logo al Las Vegasului. În scurt timp "Vegas Vic" putea fi zărit pe cărțile poștale ce au inundat întreg continentul. Abia mai târziu enorma figură a lui Vic, plasată pe același "Pioneer Club", a început să domine Fremont Street-ul. 📌

Unul din cei care au trecut peste frontierele obișnuite la Vegas a fost "Bugsy" Siegel, figură semi-legendară, venită din lumea interlopă. În 1942 mulți "operatori" ai gambling-ului ilegal au fost mânați de duritatea legii din California spre statul Nevada, care se arăta suficient de loial față de o astfel de ocupație. Spre deosebire de ceilalți smecheri, el venise la Vegas din Est, direct dintr-o gașcă mafiotă din New York.

Ben "Bugsy" Siegel

o activitate "prolifică" în domeniul traficului de droguri, prostituției și pornografiei. Câte sfârșitul anilor 20 grupul lor de gangsteri prezenta o formațiune bine organizată, din care făceau parte mafioți "cu renume" - Lucky Luciano, Albert Anastasia, Joe Masseria, care, de altfel, era și "părintele" sindicatului New York-est. La 15 aprilie 1931 Masseria este asasinat de către colegii săi în lupta pentru dominație în interiorul clanului. Termenul "Bugsy" e o poreclă onorific-dezmierdătoare în lumea gangsterilor, dată celor ce manifestă curaj în situații "lipicioase" sau consumă faze în care al-tora le e frică să se implice. Bugsy Siegel ura acest "pseudonim", iar persoana care-l pronunța își punea în pericol propria sănătate. Siegel prefera să fie numit Ben. Înalt, elegant, bine făcut și manierat în relații cu damele, Bugsy sosește la Las Vegas în 1937. Inițial Siegel nu găsisse nimic valoros în acest loc arid, bântuit de călduri

Albert Anastasia

Și dacă Bugsy nu era omul virtuții, atunci al previziunii se pare că a fost. Născut la Brooklyn, New York, pe 28 februarie 1906, Benjamin Bugsy Siegel în tinerețe face cunoștință cu Meyer Lansky - personaj cunoscut în mediul banditesc american, provenind dintr-o familie de evrei săraci din Grodno (Rusia). Lansky îl implică pe Bugsy în traficul ilegal de alcool (bootlegging), urmând să dezvolte

ingrozitoare. Din punctul lui de vedere, Vegas-ul era caracterizat doar printr-un singur moment ademenitor - se afla în Nevada, iar Nevada era unicul Stat care a legalizat gambling-ul. La drept vorbind, "colegii" lui practica jocurile de noroc și în estul țării, dar o făceau utilizând cazinourile plutitoare, remorcându-le în largul oceanului la cel puțin 3 mile distanță de linia teritorială a Statelor Unite.

Încercând fără succes să cumpere că-teva cazinouri, Siegel face cunoștință cu Billy Wilkerson, care era marcat de ideea construirii unui impunător Hotel-Casino la Las Vegas. Wilkerson, însă, era fixat pe linia insuficienței de bani. În scurt timp Bugsy a preluat ideea, la fel și controlul asupra realizării ei. La 4 mile sud de Freemont Street, pe un teritoriu de 120 mii de metri pătrați, cu 1,2 mln USD împrumutați din casa comună a mafiei New York-eze, Bugsy începe construcția celui mai mare Casino-Hotel din câte au existat vreodată și îl numește "Flamingo". Cineva a atribuit proveniența acestui brand Virginiei Hill - amantei gangsterului, care semăna mult cu o păpușă roșcată. Alții sunt de părere că denumirea a fost împrumutată de la un hotel faimos din Miami. Nimeni nu-și putea închipui că Bugsy, odată cu plasarea pietrei de temelie, a pornit și cronometrul invers care, în final, urma să-l ducă la moarte. Costul proiectului a depășit, în scurt timp, orice limită previzibilă, ajungând până la 6 mln USD. Neliniștea investitorilor se făcea simțită pe zi ce trecea. În decembrie 1946, la un an de la inaugurare, Hotelul n-a produs nici un venit, secând visteria sindicatului. Flamingo începea să devină sursă stabilă de neplăceri. În ideea depășirii dificultăților, Siegel pleacă la Hollywood să facă rost de bani. El angajează celebriți din sfera divertismentului de genul Jimmy Durante, Andrew Sisters și Lena Horne, invită la Las Vegas public bogat. Puțini însă s-au lăsat convinși. Visurile jinduite se spulberau. Viitorul prevestea atrocități.

Lucky Luciano

Mobsterii (*mafioții*) înfuriți erau pe cale să-l sugrume, dar au fost convinși de Meyer Lansky să-i mai ofere o șansă. După sărbătorile de Crăciun, Siegel închide Hotelul pentru a-l redeschide în martie 1947, finisat deja în toată splendoarea lui. Dar s-a întâmplat ceea ce s-a întâmplat - plat - Bugsy a "șters-o" în momentul în care administrația a raportat un profit de 250 mii USD pentru prima jumătate de an. Problemele financiare provocate de proiectul edificării Hotelului Flamingo, la fel și ultima lui "ștrengărie", nu i-au fost iertate. În seara zilei de 20 iunie 1947, la vârsta de 41 de ani, Bugsy Siegel a fost împușcat prin geamul luxoasei sale vile din Beverly Hills. Nimeni nu știe cine l-a asasinat. A fost suspectat Meyer Lansky. "Prietenii" n-au asistat la funeralii. Las Vegas-ul pe care-l cunoștea Bugsy nu mai există. Lanțuri de hoteluri noi au crescut de-a lungul Strip-ului, schimbând imaginea orașului. Timp de câteva zeci de ani "Flamingo" a dominat orașul. În anii 80 hotelul lui Bugsy a dispărut, demolat de corporația Hilton pentru construcția unui nou Flamingo. Dar despre asta vă voi povesti altă dată...

Sandu Osadenco

